

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

FIONA BARTON

COPILUL

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

1

Marți, 20 martie 2012

EMMA

Calculatorul îmi face cu ochiul, cu subînțeles, când mă așez la birou. Ating tastatura, și o poză a lui Paul apare pe ecran. E cea pe care i-am făcut-o la Roma în luna noastră de miere, cu ochii lui plini de iubire de partea cealaltă a mesei, în Campo dei Fiori. Încerc să-i zâmbesc, dar când mă aplec îmi văd chipul reflectat pe ecran și mă opresc. Nu pot suferi să mă văd pe neașteptate. Uneori nu mă recunosc. Crezi că știi cum arăți, și iată străina aceasta care se uită la tine. E ceva care te poate speria.

Dar azi cercetez chipul străinei. Părul castaniu strâns pe jumătate în creștet într-un coc chinuit, pentru muncă, pielea fără machiaj, umbre și linii care se furișează către ochi ca niște crăpături în pământ.

Dumnezeule, arăți groaznic! îi spun femeii de pe ecran. Mișcarea gurii ei mă hipnotizează, și o fac să mai vorbească un pic.

Hai, Emma, apucă-te de lucrul! zice ea. Îi arunc un zâmbet firav și îmi zâmbește și ea.

Asta-i nebunie, îmi zice cu vocea mea, și mă opresc.

Slavă Domnului că Paul nu mă poate vedea acum!
îmi zic.

Când Paul ajunge acasă, seara, e obosit și cam ciufut după o zi plină de studenți „ca niște catâri“ și altă ciorovăială cu șeful de catedră pe tema orarului.

Poate că e vârsta de vină, dar se pare că în zilele astea pe Paul îl deranjează cu adevărat să aibă probleme la muncă. Mă gândesc că începe, probabil, să se îndoiască de sine, să vadă peste tot amenințări la poziția sa. Catedrele din universități sunt, într-adevăr, ca niște cete de lei. O mulțime de masculi care se dichisesc și își fac de cap și se țin cu dinții de superioritatea lor. Spun tot ce se cuvine și îi prepar un gin tonic.

Când îi dau jos de pe canapea servieta, văd că a adus ziarul *Evening Standard*. Probabil că l-a cumpărat la metrou.

Mă așez și-l citesc, în vreme ce el își spală la duș grijile zilei, și atunci văd paragraful despre copilaș.

„S-A GĂSIT CADAVRUL UNUI COPILAȘ“, scrie acolo. Doar câteva rânduri, că s-a descoperit scheletul unui prunc pe șantierul unei clădiri din Woolwich și poliția face cercetări. Citesc și tot citesc. Nu pricep de-a binelea, de parcă ar fi în altă limbă.

Dar știu ce spune, și oroarea se încolățește în jurul meu. Storcându-mi aerul din plămâni. Tăindu-mi răsufierea.

Încă mai stau acolo când Paul coboară, ud learcă și trandafiriu și zbierând că arde ceva.

Cotletele de porc sunt negre. Carbonizate. Le arunc la gunoi și deschid fereastra să iasă fumul. Aduc din congelator o pizza și o pun în cuptorul cu microunde, în vreme ce Paul șade tăcut la masă.

- Ar trebui să ne luăm un senzor de fum, zice, în loc să urle la mine pentru că aproape am dat foc casei. E ușor să uiți de lume când citești.

E atât de drăguț. Nu-l merit.

În vreme ce stau în fața cuptorului cu microunde și mă uit la pizza care se învârtește și face bășici, mă întreb pentru a nu știu câta oară dacă n-o să mă pă-răsească. Ar fi trebuit s-o facă de mulți ani. Asta aș fi făcut eu, dacă eram în locul lui, să trebuiască să am de-a face cu ciudățeniile mele, cu grijile mele, zi de zi. Dar el nu dă semn că și-ar face bagajul. În loc de asta, se tot învârte în jurul meu ca un părinte îngrijorat care mă apără de rele. Mă liniștește când o iau razna, născocoște motive de voieșie, mă ține strâns în brațe ca să mă aline când plâng și îmi spune că sunt o femeie strălucitoare, amuzantă, minunată.

Boala e cea care te face așa, zice el. Asta nu ești tu.

Doar că sunt. Nu mă cunoaște cu adevărat. M-am asigurat de asta. Și îmi respectă intimitatea când mă feresc de orice mi-ar aminti trecutul.

- Nu trebuie să-mi spui, zice el. Te iubesc așa cum ești.

Sfântul Paul, îi zic atunci când pretinde că nu-i sunt povară, dar de obicei mă face să tac.

- Nici vorbă, zice el.

Fie, atunci nu sfânt. Dar cine e sfânt? Oricum, păcatele lui sunt păcatele mele. Ce spun perechile bătrâne? Ce-i al tău e al meu. Dar păcatele mele... ei bine, sunt doar ale mele.

- De ce nu mănânci, Em? zice când îi pun farfuria pe masă.

- Am mâncat târziu de amiază, m-am luat cu treaba. Nu mi-e foame - o să îmbuc ceva mai încolo, mint eu.

Știi că mi-ar sta în gât orice aș vrea să înghit.

Îi ofer zâmbetul meu cel mai strălucitor – cel pe care îl folosesc în fotografii.

– N-am nimic, Paul. Mănâncă.

Pe partea mea de masă, învârt în mâini un pahar cu vin și mă fac că ascult cum îmi povestește ce a făcut azi. Vocea lui se ridică și coboară, se întrerupe când mestecă porcăria pe care i-am pus-o în față, și începe din nou.

Dau din cap în răstimpuri, dar n-aud nimic. Mă întreb dacă Jude a văzut articolul.

2

Marți, 20 martie 2012

KATE

Kate Waters era plictisită. Nu era un cuvânt pe care să-l asocieze în mod normal cu munca ei, dar astăzi era blocată în birou, sub nasul șefului, cu nimic altceva de făcut decât să rescrie.

- Trece asta prin mașina ta de scris de aur, i-a strigat Terry, responsabilul redacției de știri, fluturând către ea articolul scris prost de cineva. Presară pe el un pic de praf de zână.

Și asta a făcut.

- Aici e ca la fabrica de chiloțe a lui Mike Baldwin¹, i s-a plâns ea Criminalistului, care ședea de partea cealaltă a biroului. Bați putineii și ies aceleași tâmpenii vechi plus câteva danteluțe. La ce lucrezi?

Gordon Willis, la care redactorul-șef se referea întotdeauna cu numele rubricii de care se ocupa - ca în „Dați-i povestea asta Criminalistului“ - și-a ridicat capul dintr-un ziar și a dat din umeri.

¹ Personaj din serialul de televiziune britanic *Coronation Street*

- Mă duc la Old Bailey¹ după-masă - vreau să stau la povești cu inspectorul-șef despre omorul cu arbaleta. Încă nu-i nimic de făcut, dar sper să pot vorbi un pic cu sora victimei, când se termină. Se pare că și-o trăgea cu ucigașul. Ar fi un titlu grozav, pe mai multe niveluri: „NEVASTA, SORA ȘI UCIGAȘUL PE CARE ÎL IUBEAM AMÂNDOUĂ“. A rânjit la acest gând. De ce? Tu ce ai de lucru?

- Nimic. Să cârpăcesc un articol pe care l-a făcut unul dintre sclavii online. Kate a făcut semn spre o bunăciune adolescentină care tasta cu înverșunare la un birou din partea cealaltă a redacției. Direct din clasa a șasea.

Și-a dat seama cât de acră - și bătrână - trebuie să fi părut și și-a spus să termine. Tsunamiul de știri online îi măturase pe ea și pe cei ca ea pe un țărm îndepărtat. Reporterii care cândva stăteau la masa din frunte - echivalentul din ziare al podiumului învingătorilor - erau acum cocoțați pe undeva, la marginea redacției de știri, împinși tot mai mult spre ieșire de către rândurile mereu îngroșate ale angajaților care lucrau online și scriau douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, pentru a umple fălcile hulpave ale știrilor transmise non-stop.

Noile media nu mai erau de mult noi, le-a predicat redactorul-șef angajaților săi la petrecerea de Crăciun. Erau norma. Erau viitorul. Și Kate știa că trebuie să nu mai cârtească împotriva lor.

E greu, își zicea, când cele mai citite articole de pe site-ul inteligent conceput al ziarului erau despre faptul că Madonna are venele umflate pe mâini ori

¹ Tribunalul Penal Central al Angliei și Țării Galilor, după numele străzii pe care se află clădirea

o vedetă din *EastEnders*¹ s-a îngrășat. „Hate a Celebrity“² prezentată ca știri. Oroare.

– Oricum, a zis ea cu voce tare, asta poate să aștepte. Mă duc să iau cafea pentru amândoi.

Apuse erau și zilele ȘLI – Ședințe la Iuțeală – de care se bucura cândva floarea celor de pe Fleet Street³ în barurile învecinate, în vreme ce directorii erau la ședința de dimineață a redactorului-șef. ȘLI era urmată în mod tradițional de înfruntări bețivănești, cu fața congestionată, cu responsabilul de la știri – una dintre ele, spune legenda, s-a încheiat cu un reporter, prea beat ca să se țină pe picioare, mușcând glezna șefului, și cu alt reporter aruncând o mașină de scris pe fereastră, în strada de dedesubt.

În zilele acestea redacția de știri, acum aflată deasupra unui supermarket, avea ferestrele închise ermetic cu dublă stratificare, iar alcoolul era interzis. Cafeaua era noua dependență preferată.

– De care vrei? a întrebat Kate.

– Dublu macchiato cu sirop de alune, te rog, a zis Gordon. Sau orice lichid cafeniu. Ce nimerești mai întâi.

Kate a coborât cu liftul și a înhățat prima ediție a lui *Evening Post* de pe biroul paznicului din holul de marmură. Pe când aștepta ca băiatul de la cafenea să-și facă numărul de magie cu aparatul, a răsfoit alene paginile, căutând nume de prieteni printre autorii articolelor.

Ziarul era plin de pregătirile Olimpiadei din Londra, și aproape că a ratat paragraful de la sfârșitul coloanei de știri pe scurt.

¹ Serial BBC

² „Urăște o vedetă“

³ Stradă importantă din Londra, care a ajuns să desemneze presa națională britanică

Cu titlul „S-A GĂSIT CADAVRUL UNUI COPILAȘ“, două propoziții spuneau că a fost scos din pământ scheletul unui prunc pe un șantier de construcții din Woolwich, practic la doi pași de locuința lui Kate din estul Londrei. Poliția făcea cercetări. Nici un alt detaliu. A rupt bucata de ziar ca s-o păstreze. Fundul genții îi era plin de bucăți de ziar mototolite – „E ca o colivie de peruș“, o tachina fiul ei cel mare, Jake, pe tema fâșiilor de hârtie care așteptau să sufle cineva viață în ele. Uneori povești întregi care să aibă urmare, sau, mai des, doar un rând sau un citat care o făcuseră să se întrebe: „Care-i povestea?“

Kate a recitit cele treizeci de cuvinte și și-a pus întrebări despre persoana care lipsea din poveste. Mama. Pe când se întorcea cu paharele de cafea și-a bifat întrebările: *Cine este copilașul? Cum a murit? Cine ar îngropa un copilaș?*

„Bietul micuț“, a zis cu voce tare. Capul i s-a umplut pe loc de propriii copilași – Jake și Freddie, născuți la doi ani distanță, dar cunoscuți ca „băieții“ în limbajul prescurtat al familiei – ca băiețași zdraveni, școlari în echipament de fotbal, adolescenți acri și acum adulți. *Mă rog, aproape.* A zâmbit în sinea ei. Kate își putea aminti momentul în care l-a văzut pentru prima oară pe fiecare dintre ei: trupșoare roșii, alunecoase; piele boțită, atârânănd; ochi care clipeau, privind în sus de la pieptul ei, și senzația ei că le cunoștea chipul dintotdeauna. *Cum ar putea cineva să ucidă un copilaș?*

Când a ajuns înapoi în redacție, a pus jos paharele și s-a dus la biroul de știri.

– Pot să mă uit un pic la asta? l-a întrebat pe Terry, fluturându-i prin față crâmpeii de hârtie, în vreme

ce el se străduia să priceapă ce vrea să spună un articol despre membrii unei familii regale din altă țară.

Nu a ridicat ochii, așa că ea a presupus că poate.

Primul telefon l-a dat la biroul de presă al Scotland Yardului. Când își începuse cariera în jurnalism, ca stagiară la un ziar local din estul Angliei, obișnuia să se ducă în fiecare zi la secția de poliție locală, să se aplece peste biroul de la intrare și să se uite în registru, în vreme ce sergentul stătea la taclale cu ea. Acum, dacă lua legătura cu poliția, rar se întâmpla să aibă de-a face cu o făptură omenească. Și dacă se întâmpla, era probabil să fie o experiență efemeră.

„Ați ascultat banda?“, întreba un agent civil însărcinat cu presa, știind foarte bine că ea nu o ascultase, și se pomenea redirectionată rapid către un mesaj înregistrat, cu sunet metalic, care o plimba printre toate mașinile de tuns iarba furate și încăierările în barurile din zonă.

Dar de data asta a tras lozul cel mare. Nu numai că a dat de o persoană reală, mai era și cineva pe care îl cunoștea. Vocea de la capătul firului era a unui fost coleg de la primul ei loc de muncă la un ziar național. Era unul dintre braconierii deveniți paznici de vânătătoare, care ajunsese de curând în lumea mai sigură, unii ziceau că mai sănătoasă la cap, a relațiilor publice.

- Bună, Kate. Ce mai faci? E multă vreme...

Colin Stubbs avea chef de vorbă. Se descurcase bine ca reporter, însă nevasta, Sue, se săturase de viața lui dezordonată, mereu pe drumuri, și el a capitulat în cele din urmă în războiul de uzură de acasă. Dar era flămând de amănunte din lumea pe care o părăsise,

voia să audă bârfe despre alți reporteri și i-a spus – spunându-și și lui însuși – de nu știu câte ori că părăsirea ziarelor a fost cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată.

– E grozav. Norocosule, a zis Kate, hotărâtă să se arate încurajatoare. Eu mă târăsc încă prin *Post*. Uite, Colin, am văzut ceva în *Standard* despre găsirea cadavrului unui copilăș în Woolwich. Știi cumva cât timp a stat acolo?

– A, aia. Stai așa, să pun amănuntele pe monitor... Uite-le. Nu-s prea multe, și-i cam sinistru, zău. Un muncitor curăța locul unei demolări și a mutat un ghiveci vechi și sub el era scheletul acesta micuț. Nou-născut, zic ei. Legiștii îl examinează, dar scrie aici că dovezile preliminare arată că a stat acolo o vreme. Ar putea fi chiar străvechi. E un drum pe teritoriul studenților, către Greenwich, mi se pare. Nu stai pe acolo?

– La nord de râu și un pic mai la est, de fapt. Hackney. Și încă mai așteptăm ca trenul restaurărilor să se oprească. Mai ai și altceva? Vreun indiciu pentru identificare?

– Nu, la nou-născuți e problematic când vine vorba de ADN, scrie aici. Mai ales dacă au stat sub pământ ani de zile. Și zona e un labirint de apartamente închiriate și camere cu baie comună. Chiriașii se schimbă la fiecare cinci minute, așa că polițaiul care se ocupă de caz nu-i optimist în privința asta. Și suntem ocupați până peste cap cu chestiile olimpice...

– Da, firește, a zis Kate. Securitatea trebuie să fie un coșmar – am auzit că trebuie să aduceți polițiști din alte unități ca să faceți față. Și povestea asta cu copilășul pare ceva de genul acului în carul cu fân. Bun, mulțumesc, Colin. Mi-a făcut plăcere că am stat la taifas.

Transmite-i lui Sue toate cele bune. Și sună-mă dacă mai apare ceva pe tema asta, da?

A zâmbit în vreme ce pune telefonul la loc. Kate Waters se dădea în vânt după o chestie de genul acului în carul cu fân. O licărire în întuneric. Ceva care să o absoarbă cu totul. Ceva în care să-și înfigă dinții. Ceva care să o scoată din birou.

- Kate, pleci undeva? a strigat Terry. Înainte să pleci, n-ai vrea să descâlcești chestia asta despre familia regală norvegiană, te rog? Îmi face ochii să plângă cu lacrimi de sânge.